

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 81/2013-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. februára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. T. S., B., zastúpenej advokátkou JUDr. J. D., B., vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 12 ods. 1 v spojení s čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžo/35/2012 z 29. októbra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. T. S. **o d m i e t a** pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. januára 2013 doručená sťažnosť JUDr. T. S. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 152 ods. 4 ústavy rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej

len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sžo/35/2012 z 29. októbra 2012 (ďalej aj „namietaný rozsudok“).

Zo sťažnosti vyplýva že „sťažovateľka vykonala justičnú skúšku podľa zákona dňa 30. októbra 2006...

Následne sťažovateľka požiadala Slovenskú advokátsku komoru o zápis do zoznamu advokátov vedeného Slovenskou advokátskou komorou. Slovenská advokátska komora odmietla sťažovateľku zapísať do zoznamu advokátov s odôvodnením, že sťažovateľka nesplnila podmienku trojročnej praxe advokátskeho koncipienta ustanovenú podľa § 3 ods. 1 písm. c) zák. č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov...

Sťažovateľka podala opravný prostriedok, proti rozhodnutiu č. 4068/09 zo 4. decembra 2009 Predsedníctva Slovenskej advokátskej komory na Krajský súd v Bratislave, Krajský súd v Bratislave sťažovateľkino odvolanie zamietol rozsudkom, sp. zn. 4 S 92/2010-31 z 25. mája 2012.

Sťažovateľka proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave podala odvolanie na Najvyšší súd SR. Sťažovateľka v odvolaní okrem iného namietla, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Najvyšší súd SR rozsudok Krajského súdu v Bratislave potvrdil rozsudkom 5 Sžo/35/2012 zo dňa 29. októbra 2012. Aj Najvyšší súd SR nesprávne právne posúdil predmet sporu, o rozhodnutie ktorého sťažovateľka požiadala orgány súdnej moci. V príčinnej súvislosti s nesprávnym právnym posúdením sťažovateľkinej veci došlo k porušeniu jej základných práv a slobôd zaručených Ústavou SR. “.

Sťažovateľka ďalej v odôvodnení sťažnosti cituje čl. 35 ods. 1 a 2 ústavy a rozoberá „*Namietnuté porušenie ochrany sťažovateľky podľa čl. 35 ods. 4 Ústavy SR*“, ako aj ostatných článkov ústavy a nesúhlasí s právnymi závermi predsedníctva Slovenskej advokátskej komory, Krajského súdu v Bratislave a najvyššieho súdu.

Sťažovateľka ešte v úvode sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základne právo sťažovateľky na v spojení s ochranou podľa čl. 12 ods. 1, čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, ako aj v spojení s čl. 152 ods. 4 Ústavy SR rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 5 Sžo/35/2012 zo dňa 29. októbra 2012 porušené bolo.

2. Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5 Sžo/35/2012 sa ruší. Ústavný súd Slovenskej republiky vracia vec na ďalšie konanie,

3. Sťažovateľke priznáva primerané finančné zadostučinenie za porušenie jej základných práv vo výške 20 000 euro, ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť sťažovateľke do dvoch mesiacov od vyhlásenia tohto nálezu...

4. Sťažovateľke priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 275 euro a 94 centov, ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť advokátke JUDr. Jane Drgoncovej do dvoch mesiacov od vyhlásenia tohto nálezu...“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd po preskúmaní podania sťažovateľky doručeného 25. januára 2013 konštatuje, že táto sťažnosť napriek tomu, že sťažovateľka je zastúpená právnou zástupkyňou, nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom, ktoré sú ustanovené v § 20 ods. 1 a 3 a § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania, čo osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom.

Podľa § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie, ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili, pričom je potrebné ich konkretizovať nielen právne označením článkov ústavy alebo inej medzinárodnej zmluvy, ale aj skutkovo.

Uplatnenie právomocí ústavného súdu je viazané na splnenie viacerých formálnych aj obsahových náležitostí sťažnosti. Až na zákonom presne definované výnimky je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania, pričom viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti. Petit musí byť vymedzený presne, určito a zrozumiteľne (v súlade s čl. 127 ústavy a § 56 zákona o ústavnom súde), teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci (III. ÚS 78/02, III. ÚS 17/03, IV. ÚS 138/08).

V prvom rade je v danom prípade závažným obsahovým nedostatkom petitu brániacim meritórnemu preskúmaniu sťažnosti absencia označenia základného práva alebo slobody sťažovateľky, ktoré malo byť porušené. Aby bola formulácia návrhu na rozhodnutie úplná a zrozumiteľná, petit sťažnosti, ktorým je ústavný súd pri svojom rozhodovaní viazaný, má obsahovať nielen označenie ustanovenia, ktorým je zaručené právo, ktoré malo byť porušené, ale aj slovné vyjadrenie tohto práva, a to tak, aby neboli vo vzájomnom rozpore. Takisto nedostatok odôvodnenia má významné procesné dôsledky. Uvedené je nevyhnutné na vymedzenie hraníc, v ktorých navrhovateľ žiada realizovať ústavný prieskum dodržiavania základných práv a slobôd v konaniach realizovaných súdmi.

V danej veci sťažovateľka v odôvodnení svojej sťažnosti v časti III v nadpise uvádza „*Namietnuté porušenie ochrany sťažovateľky podľa čl. 35 ods. 4 Ústavy SR*“, ale okrem označenia tohto práva toto základné právo v sťažnosti bližšie nie je vecne odôvodnené. Okrem toho v tejto časti odôvodnenia sťažovateľka poukazuje aj na to, že všeobecné súdy mali porušiť jej základné práva podľa čl. 35 ods. 1 a 2 ústavy. Odôvodnenie tejto časti sťažnosti pritom však nie je premietnuté do petitu sťažnosti, z ktorého nie je zrejmé, ktoré základné právo sťažovateľky z citovaného článku ústavy malo byť rozsudkom najvyššieho súdu porušené.

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

Ústavný súd pripomína, že nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podania sťažovateľa nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná

judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05). Ústavný súd preto aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľky považoval opísané nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí za dostatočný dôvod na odmietnutie sťažnosti.

Ústavný súd so zreteľom na opísané dôvody preto sťažnosť odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez toho, aby sa bližšie zaoberal argumentáciou sťažovateľky vo vzťahu k namietanému rozsudku najvyššieho súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2013